

[Veistrup.]

den højtærede Udenrigsminister vil gaa ind paa en Omtale deraf i sit Svar til det ærede Medlem. Men jeg vil sige, at det forekom mig dog at være lovlig flotte Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte. Jeg tror alligevel, vi alle sammen maa indrømme, at Frihandel er ikke et Dogme, men i høj Grad en Realitet for det danske Erhvervsliv.

Men ellers skal jeg for mit Vedkommende ikke bebrejde det ærede Medlem, at han er gaaet ind paa en Omtale af Toldpolitik i al Almindelighed, tværtimod, Spørgsmaalet om Told beskæftiger en Mængde Mennesker i Øjeblikket, endogsaa meget stærkt. Det er ogsaa med en vis Ængstelse, mange Mennesker betragter Spørgsmaalet om Told, saaledes som Sagen har udviklet sig udenfor vort Lands Grænser i de senere Aar. De vanskelige økonomiske Forhold, som Efterkrigstiden bragte os, ikke mindst de allerseneste Aar, har ført med sig, at Spørgsmaalet er blevet langt mere aktuelt, end det hidtil har været; og de Toldforanstaltninger, som er iværksat, eller som ønskes iværksat — som Regel sker det i Nationalitetens Navn, men i Virkeligheden kan de vel i al Almindelighed som alle andre Toldforanstaltninger henføres til Særinteressernes Kategori —, er i adskillige Tilfælde saa drastiske, at hvis de udvikles videre, vil de i nogen Grad antage Karakteren af økonomisk Krig overfor os.

Nu er der for øvrigt det mærkelige ved Spørgsmaalet om Told overhovedet, at alle rent teoretisk er enige om, at Told er forkastelig (*Schovelin*: Nej, paa ingen Maade!). Ja, jeg tror ikke, der er saa forfærdelig mange, der ikke er enige i, at Told er forkastelig. Men naar det først kommer dertil, at Særinteresserne faar tilstrækkelig Magt, ja, saa gennemfører man Toldforanstaltninger den ene Gang efter den anden. Thi saa stærke er disse Særinteresser, at de faar afgørende Indflydelse paa den politiske Magt og breder sig paa det almenes Bekostning, ogsaa herhjemme. Men det er ikke blot Særinteresserne, det drejer sig om; det rækker jo langt videre. Thi hvis det skulde komme dertil, som jeg før sagde, at der udviklede sig en økonomisk Krig, gaar det let saadan, at af den økonomiske Krig flyder den virkelige Krig. Derfor er det ogsaa naturligt og ligetil, at man i Genève har beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Toldens Neutralisering, om jeg maa bruge det Udtryk.

Det, Forslaget gaar ud paa, er, at man faar indført en vis Neutralitet for et kortere Tidsrum paa det toldpolitiske Omraade. Formaalet med den her foreliggende Konvention skulde være det, som staar angivet i Indledningen: at skabe et fast Grundlag for det fælles økonomiske Samarbejde. Desværre har der ikke manglede saa ganske lidt i dette fælles økonomiske Samarbejde; thi det praktiske Resultat af dette Samarbejde skulde gerne, i hvert Fald paa et senere Tidspunkt, blive en Nedsættelse af Toldsatserne. Men det er desværre i mange Tilfælde gaaet den modsatte Vej.

Nu er da Spørgsmaalet dette: Skal vi, som Forholdene ligger i Øjeblikket, ændre vor Udenrigspolitik i toldpolitisk Henseende og stille os paa Linie med de Lande, som er gaaet ind for de Toldforhøjelser, som vi har set gennemført i den senere Tid, eller skal vi holde fast ved den Frihandels- og Forstaaelsespolitik, som i erhvervsmæssig Henseende har ført til saa glimrende Resultater for os, og derved holde os paa Linie med de Lande — først og fremmest England — hvortil vor største Eksportinteresse er knyttet? Det forekommer mig, at Svaret ikke kan blive vanskeligt. Jeg synes, det vilde være en underlig Logik at sige, at vi principielt var Tilhængere af Frihandelen, men naar et enkelt af vore Nabolande, en af vore Aftagere, lagde Told paa enkelte af vore Produkter, saa skulde vi kaste alle Principper over Bord og sige til vor Nabo: Det er rent galt, I bærer jer ad dernede, det er rent galt, men nu gaar vi hen og gør ligesaa. Det er det gamle Ord om Øje for Øje og Tand for Tand. Jeg tror ikke, vi skal ind paa en saadan Politik, selv om vi rent følelsesmæssigt kunde tænke os noget saadant. Derfor forekommer det mig ogsaa, at et Ord som det, der for nogen Tid siden blev udslynget om Boykott, skulde aldrig have lydt herhjemme. Ingen kan være i Tvivl om, at det er af den Slags, som bliver udnyttet af Protektionisterne udenfor Landets Grænser — for Resten ligner vel Protektionister i alle Lande hinanden.

I øvrigt har det ogsaa sin Interesse at se det historiske Grundlag for denne Konventions Tilblivelse. Det ærede Medlem, som før talte, nævnte den britiske Handelsminister, som er den egentlige Op-havsmand til, og som først udkastede Tanken om denne Konvention. Det var den